

SF

eribanas

Michael Flynn
EIFELHEIMAS

470 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knjgute.lt

Michael Flynn
EIFELHEIMAS

Mokslinės fantastikos romanas

ATEIVIAI VIDURAMŽIAIS!!

Keletą šimtmečių klestėjęs Oberhochvaldo miestelis Vokietijoje, viduramžiais staiga išnyko ir jame daugiau niekada neapsigyveno žmonės. Negana to, šią vietovę aplinkiniai praminė Teufelheimu, Velnio namais, o bėgant amžiams teliko Eifelheimas.

Kokia siaubinga katastrofa atsitiko 1349 metais? Kaip paveikė Oberhochvaldo gyventojus pirmasis kontaktas su nežemiškais ateiviais-demonais? Į šiuos klausimus stengiasi atsakyti ir šiuolaikiniai mokslininkai, ir viduramžių pastorius Dytrichas...

“Neabejotinai geriausias naujojo tūkstantmečio romanas, apdovanotas net keliomis prestižinėmis premijomis!”

LIBRARY JOURNAL

Iš anglų kalbos vertė ARŪNAS LAURINAVIČIUS

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

470 tomas. Serija įkurta 1990m.

Michael Flynn - EIFELHEIM

New York, Tor books, 2007

Copyright © by Michael Flynn, 2006

Cover art copyright © by Richard Hescox, 2004

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2010

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2013

PASTABA APIE KALENDORIŲ.

Nors Karolio III, *rex germanorum*, laikais civiliniai metai prasidėdavo sausio 1d., Viešpaties metai tuose pačiuose kraštuose būdavo skaičiuojami nuo kovo 25d., Įsikūnijimo šventės. Tad mūsų vadinamųjų 1349m. pirmieji trys mėnesiai kai kuriose Europos dalyse priklausė 1348m. Kiti regionai metus pradėdavo skaičiuoti nuo Kalėdų, o dar kiti naudodavosi civiliniu kalendoriumi. Graikai naudojosi dar kitokia sistema. Pirklių karavanas galėjo keliauti iš metų į metus taip pat lengvai, kaip iš vienos vietos į kitą!

VEIKIANTIEJI ASMENYS

Šerona Nagy, kosmologė ir ilgalaikė Tomo buto draugužė

Tomas Šverinas, kliologas (matematikos istorikas) ir

ilgalaikis Šeronos buto draugužis

Džiudė Kao, bibliotekininkė, o vėliau padėjėja Tomo paieškose

Džeksonas Velesas, Šeronos vadovas

Ernandas Kelis, taikomosios nukleoninės inžinerijos doktorantas; dirba viename kabinate su Šerona

Antonas Zenglė, Fraiburgo Alberto Luiso universiteto istorikas ir Tomo kolega

Monsinjoras Heinrichas Lurmas, Fraiburgo vyskupijos oficialus asmuo ir archeologas mėgėjas

Gusas Maueris bei Zepas Fišeris, darbininkai iš Fraiburgo

OBERHOCHVALDO BENDRUOMENĖ

Pastorius Dytrichas, *doctor seclusus*. Buvęs Žano Buridano iš Betiuno studentas, dabar Oberhochvaldo Šv. Kotrynos bažnyčios pasto-

rius

Brolis Joachimas fon Herbolcheimas, pranciškonas spiritualistas, laukiantis, kol baigsis kivirčiai Strasbūro vyrų vienuolyne

Terezija Greš, žolininkė ir vaistotoja; buvusi Dytricho globotinė

Gregoris Maueris, Oberhochvaldo akmentaišys

Lorencas ir Vanda Šmitai, Oberhochvaldo kalvis ir jo žmona

Klausas Miuleris, kaimo *maier* ir feodalo malūnininkas

Hildegarda Miuler, malūnininko žmona

Folkmaras Baueris, stiprus ūkininkas, išlaikantis keletą mensų

Zepas Baueris, Bauerio sūnus; Ulrikės Akerman sužadėtinis

Feliksas ir Ilzė Akermanai - Oberhochvaldo ūkininkas ir jo žmona

Marija Akerman, jaunesnioji Akermanų duktė

Ulrikė Akerman, vyresnioji Akermanų duktė; Zeplo Bauerio sužadėtinė

Heinrichas Altenbachas, sodybinio sklypo prie Oberhochvaldo savininkas

Hervigas Vienaakis, įdirbantis Dytricho de-
šimtinės žemes

Trudė Mecger, našlė. Valdo prie Hervigo
įdirbamų žemių besišliejančius rėžius. Jos sū-
nūs – Melchioras ir Peteris

Nikelis Langermanas, gartneris, bežemis

Valpurga Honig, bitininkė ir prekiautoja
alumi

Oliveris Bekeris, kepėjo Jakobo sūnus

Bertramas Unterbaumas, tarnaujantis fe-
odalui kaip heroldas. Oliverio varžovas dėl
Anos Kolman

Ana Kolman, Kolmano duktė

Geirechas Jėgeris, medžiotojas

HOCHVALDO PILIS

Feodas Manfredas fon Hochvaldas,
aukštutinio Miško valdytojas. Našlys

Kunigunda, vyresnioji Manfredo duktė, Eže-
no sužadėtinė

Irmgarda, jaunesnioji Manfredo duktė

Eženas, Manfredo junkeris (der junge Herr)

Tjeris fon Hintervaldkopfas, vienas iš
Manfredo vasalų. Riteris

Maksas Šveiceris, ginkluotos formuotės

seržantas. Vadovauja Manfredo gynybinei įgulai

Peteris fon Reinhausenas, Manfredo mi-
nezingeris

Tėvas Rudolfas, Manfredo kapelionas

Everardas Stiuartas, Manfredo dvaro val-
dytojas, atsakingas už salandus bei baudžiau-
ninkus

KRENKAI

Ponas Storžievis, laivo valdytojas, vėliau
pervardintas baronu Grosvaldu

Brūžeklis, skrydžio užsakovų vyriausiasis
mokslininkas

Ganytoja, piligrimų vadovė

Johanas (Hansas), kalbančiosios galvos
tarnas

Gotfridas, elektroninės esmės tarnas

Arnoldas, chirurgas

Ulfas ir Eloiza - laborantai

KITI

Filipas fon Falkenšteinas, plėšikaujantis
baronas

Malachijas ben Šlomas, Regensburge įsi-

kūrusios Seneorų šeimos tarpininkas

Tarkanas Hazaras ben Bekas. Malachijaus tarnas

Einhardas ir Rozamunda, imperijos riteris ir jo žmona.

Turi feodą greta Oberhochvaldo

Fraiburgo žuvų pardavėja ir jos sūnus

Arkidiakonas Vilis Jarlsbergas, buvęs Dyt-
richo mokslo draugas. Strasbūro vyskupo var-
du valdo Fraiburgą Savojetis chirurgas

Viljamas Okamas, *venerabilis inceptor.*
Plačiai žinomas karaliaus Liudviko rūmų filoso-
fas

Imrė, prekeivis iš Vengrijos

Nūdien Dievas mūs neklauso, tarsi būtų kurčias, Ir už kaltę net geriausiai sumala į dulkes.

VILJAMAS LANGDONAS, "Artojas Pirsas"

Žmonės ją vadina Pragaro slėniu. Tikiuosi, Jūsų Didenybė man atleis: apėjome lanku tą velnio irštą.

MARŠALAS VILARAS, apie Hiolentalį, 1702.

*** PRATARMĖ ***

Antonas

AŠ ŽINAU, kur eina kelias į žvaigždes. Vartai į jas buvo vieną sykį prasivėrę, tačiau labai seniai ir tolumoje bei neįtikėtinoje vietoje. Po to jie vėl užsivėrė. Ši istorija apie tai, kaip jie atsivėrė ir kaip užsivėrė, ir galbūt apie tai, kas ant jų suposi.

Suprantate, Šerona Nagy buvo fizikė, o Tomas Šverinas - kliologas. Tai viso reikalo esmė. Tai jo pradžia bei pabaiga ir didžioji dalis to, kas nutiko.

O gal ir nesuprantate, nes suprasti nėra lengva. Viduramžių gyvenviečių išsidėstymo ypatumus bei daugiamačių branų teoriją iš pažiūros skiria ištisas pasaulis. Ir iš tikrųjų juos *skiria* ištisas pasaulis, ir jie susilietė tik tame mažame butuke Filadelfijoje, kuriame kartu gyveno Tomas su Šerona. Būdami taip arti vienas kito, jie neišvengiamai šį tą sužinodavo apie vienas kito darbą, o tai ir buvo atramos taškas, leidęs jiems pajudinti pasaulį.

Tačiau aš į šį reikalą įsivėliau vėliausiai ir mažai jame dalyvavau, tad leiskime šiam pasakojimui dėstyti pačiam.

/

1348M. RUGPJŪTIS

*Siksto II ir jo bendražygių atminimo diena,
ankstyvosios pamaldos*

DYTRICHAS PABUDO iš nerimo besidaužančia širdimi, kurios dudenimas priminė iš pritemdyto bažnyčios choro aidintį bosą. Ūmiai pramerkęs akis, jis greitai žvilgsniu apibėgo kambarį. Nuo žvakidėje stirksančios apvarvėjusios nak-

tinės žvakės buvo prilašėję ant stalo bei dubens, taip pat klaupto ir psalmyno, o jos metamoje virpčiojančioje šviesoje atrodė, kad ant kryžiaus kabanti figūra rangosi, tarsi mėgin-dama nuo jo atsiplėšti. Kambario pakraščius bei kampus buvo nugulę gerokai išpampę pa-slaptingi šešėliai. Pro rytų pusėn žvelgiantį langą krito siaurutė tarsi prie gerklės prikištas peilis, blankiai rausva žara, išryškinanti Kate-rinabergo viršūnę.

Dytrichas palengva giliai įkvėpė, stengda-masis nusiraminti. Bet kokių atveju žvakė by-lojo, kad jau laikas ankstyvosioms pamal-doms; taigi, nubloškęs į šalį antklodę, jis nu-simetė naktinius marškinius ir šmurkštelėjo į sutaną. Kūnas nuėjo pagaugais, o ant sprando augantys trumpi plaukeliai atsistojo piestu. Dytrichą nupurtė drebuliukas, ir jis apglėbė save rankomis. *Šiandien kažkas nutiks.*

Prie lango stovėjo mažas medinis stalelis su dubeniu bei akvamanile¹. Pastaroji buvo pada-ryta iš graviruoto vario ir vaizdavo gaidį, pa-dengtą sumanaus varkalio yla įterptomis

¹ Akvamanilė - metalinis gyvūno ar žmogaus pavi-dalo indas vandeniui pilti ant rankų.

plunksnomis. Dytrichas ją pavertė, iš snapo ant rankų pasipylęs vanduo nuteškėno į dubenį.

- Viešpatie, numazgok mano blogybes, - sumurmėjo jis ir, panardinęs rankas į dubenį, šliūkštelėjo šaltą vandenį sau ant veido, taip mėgindamas nuvyti šalin naktines baimes. Po to, atsilaužęs nuo plytelės gabalėlį muilo, Dytrichas įsitrynė juo rankas bei veidą. Šiandien kažkas nutiks. Ak, taip, juk tai buvo išpranašauta! Jis nežymiai šyptelėjo, šaipydamasis iš savo nuogąstavimo.

Pažvelgęs pro langą, pastebėjo kalvos papėdėje klaidžiojančią švieselę. Ji įsižiebdavo, kiek pasislinkdavo, po to pranykdavo, bet po akimirkos vėl pasirodydavo, iš naujo kartodama savo šokį. Dytrichas suraukė antakius, nelabai numanydamas, kas tai galėtų būti. Gal sala-mandra?

Ne. Kalvis. Dytrichas pajuto jį kaustančią įtampą tik tada, kai šioji jau ėmė slūgti. Kalvos papėdėje stovėjo kalvė, o greta jos - kalvio namas. Šviesą skleidė pro atvirą langą švysčiojanti pirmyn atgal nešiojama žvakė: Loren-cas maklinėjo po kambarį tarsi narve uždary-

tas žvėris.

So². Kalvis - arba jo žmona - taip pat nemiegojo ir akivaizdžiai nerimastavo. Dytrichas siekė akvamanilės, norėdamas nusiplauti muilą, ir pajuto delne adatos dūrį.

- Šventoji Kotryna!

Jis atšoko, nutrenkdamas ant grindų plokščią dubenį bei ąsotį ir paliedamas muilina vandenį. Apžiūrėjęs savo ranką, Dytrichas nepastebėjo nė menkiausios žaizdelės. Tada, kiek sudvejojęs, jis priklaupė ir atsargiai pakėlė akvamanilę, tarsi baimindamasis, kad šioji gali vėl jam įgelti.

- Tu priešgynus, gaiduk, - tarė jis ąsočiui. - Kas gi čia tau šovė - šitaip mane lasioti.

Abejingas šiai pastabai gaidys vėl sugrįžo į savo vietą.

Šluostydamas į rankšluostį rankas, Dytrichas pastebėjo, kad jų plaukeliai styro piestu kaip besiriejančio šuns kailis. Smalsumas stojo imčių su baime. Atsmaukęs sutanos rankovę, jis išvydo, jog dilbio plaukeliai taip pat sukilę....

² So (vok.) - taip.